

החברותא

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 34

בס"ד ערש"ק פר' תולדות ג' כסלו תשנ"ז

פנינים יקרים

ויעתר יצחק לה' לנוכח אשתו כי עקרה היא. (בראשית כה כא) לכאורה היה צריך להיות כתוב ותהי אשת יצחק עקרה ויעתר לה', ללמדנו שלא נתעקרו האמהות אלא כדי שיתפללו לה', כדברי חז"ל (יבמות ס"ד) מפני מה נתעקרו האמהות מפני שהקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים נמצא שהמטרה היא התפילה והעקרות היא אמצעי, משום כך הזכירו את התפילה קודם (ע"פ רבינו בחי')

ברש"י לפי שהיו ליצני הדור אומרים מאבימלך נתעברה שרה וכו' וצריך להבין שהיה לו לומר "שהיו רשעי הדור אומרים" ומה הוא הלשון "ליצני הדור" ופירש מר זקני ישעיה זלה"ה, דאלו לא היו רשעים וידעו כי יצחק נולד מאברהם רק כי בעבור שהתפלל אברהם אע"ה על אבימלך נפקדה שרה וז"ש מאבימלך מסיבת אבימלך נתעברה שרה אך מפקי לה בלשון ליצנות, ופתאים עברו וסברו שהוא כפשט הדברים לכן צר קלסתר וכו' (נחל קדומים עה"ת)

קליפת עמלק היא הטלת ספק ופגם אף במקום שנראה התגלות אלקות. עמלק בא קודם מתן תורה כדי להפריע את התפשטות הדעת של תורה בארץ. ואלמלא נצחו את עמלק קודם מתן תורה לא היה מתן תורה בפועל כי בודאי היה מוצא ביאור על הקולות הבורקים וקול השופר ועצם הדברות לתרץ את הכל. כי אין קץ לשקריו והטעיותיו... (תוכן דברי שם משמואל פר' ויקרא)

ידוע שתכלית הידיעה היא שנדע שלא נדע. ומבואר בסדור השלה"ק שלעתיד לבא תתרבה הדעת וידעו שאין להשיג את השי"ת. והוא דומה למי שהולך בדרך ואומרים לו כשיגיע לים הגדול אשר שם אין דרך לעבור בו (רגלי), והנה כל עוד שלא הגיע אל הים אינו יכול לשער בנפשו, ורק כשבא להים רואה את תוקפו

(הדפוס והטוב דף 10)

דבר החברותא

לאחר מחשבה ושימיעת דעת החברים החלטנו לעצב את גליון החברותא מחדש ובמסגרת המדור דבר החברותא יהיה מדור עד סיפורים ועובדות מחיי צדיקים.

כח הצדיק לעלות למדרגות ולהעלות את התפילות נובע מזה שהתלמידים מתרכזים סביבו ומסיעים לו, כאשר עוזבים אותו לנפשו אין בכוחו לעלות.

מסופר על הבעש"ט זי"ע שהיה מאריך בתפילת שמ"ע זמן רב מאוד והיו תלמידיו הקדושים מחכים עליו עד שיסיים את תפילתו. ופעם עלה בדעתם לילך לאיזה מקום ולחזור עוד לפני שיסיפיק לסיים את תפילתו. וכשחזרו ראו שכבר סיים את תפילתו. ושאלוהו על כך. אמר שכדי להגיע למקום גבוה צריך סולם. וכך אתם משמשים עבורי כמו סולם לעלות לעולמות גבוהים. אולם כאשר עזבתם אותי הייתי חייב לרדת והאדמו"ר מגור ה"בית ישראל" היה אומר: "יוחן שם ישראל נגד ההר ומשה עלה אל האלוקים" (שמות י"ט) בזה שבני ישראל היו צמודים למשה נגד ההר היה למשה הכח לעלות אל האלוקים.

ובכח האחדות והתפילה של כולנו נזכה לראות בבנין בית שלישי בב"א

כסלו תשל"ו

לכבוד ...

... וכאן נעוץ הטעות הגדולה שלך. כי היסוד העיקרי של הקשר עם האיש שעמו נפגשת אי פעם פנים אל פנים, אינו זה שהדמיון מדמיון. כי מה זה קשר של הגוף בלי אחיזה בנפש? אין הוא אלא קשר אפסי נמס כשלו ואין לו אחיזה כלל מחמת שאין לו זיק האמונה המחזיקהו.

והעיקר של היסוד האמיתי הוא, שהאדם מתייגע ומשלים במצבו שהקב"ה מנחה אותו לפי חשבון הגלגולים, ועל כן הנהגתו עמו הוא הטוב הגמור. ע"י כך הוא נפגש עם המציאות האמיתית פנים אל פנים, כמו שמשך רבינו ע"ה נפגש עם המציאות שלמענה הפקיד עצמו ועברו עליו יסורי תופת בכלל ובפרט. עד שהקב"ה בכבודו מעיד עליו "לא כו משה עבדי בכל ביתי נאמן הוא".

מחשבת דמיון התעתועים "כי אילו היה לי כך וכך" אינה אמיתית, ולכן אין זה עיקר ואין הוא יסוד. מחשבה כזו אינה יכולה להביא אל אושרך האמיתי. כי אתה חי באלו הדמיונות, ואין אתה חי במציאות שלך. ולכן אתה נותן לדמיון להיות שליט עליך.

אני נפגש ועמל עם משפחות שיש להם דמיונות זהים, ומסביר להם שהם חיים במצב אסוני כמוך. ואין עצה אלא להיאבק מרה עם הדמיון המבקש להכניסך באסון הטבע של יאוש כאילו אתה חסר תקוה חלילה, ואין זה אלא פחת האמונה.

כי יסוד היאוש הוא טבע האדם עצמו,

הנמשך אחרי התענוג והפניק של השברות. זה מפרנכ את זה, ובודאי שאין זה יסוד ותכלית הבריאה. גב היסוד ההפכי של האדם שהוא הגאווה, אשר ע"י כל פעולה מפעילתו הוא מגיע לרגש כאילו הוא חי על יסוד, גב יד יסוד של הבל.

נמצא, כי בחינת האנוש וטבעו, מורכב מיסודות היאוש והגאווה, אין לי שום יסוד. כי אדם יסודו מעפר וסופי לעפר. ולכן כל תכליתו הוא להגיע לבחינת עפר שהיא היפך מבחינת הגאווה. כי כך אני מבקשים בתפילתנו: "ונפשי כעפר לכל תהיה". וכך ימצא עצמותו ביסודו האמיתי ולהגיע לתכליתו לעבוד את קדמונו של עולם בבחינת "קרוצי גושי חומר", בחינת העפר. וכדי שנזכה להגיע לבחינת עפר שזהו "לך דומיה תהלה", כי לעפר אין פר להרים קולך על שרוא נדרסת, או צריכים לעבור השלב של יסודו של אהבה שעל ידיה נגיע לתכלית המאוויים של האנוש: "כגמול עלי אכזר כגמול עלי נפשי". כפי שמצוי שרבי עקיבא עד שהגיע לבחינת אחד היר צריך לעבור מסדרות ברזל ועמד ולא נכשל בבחינת היסודו האלני וזהו להגיע שיצתה נשמתו באחד היינו, שכל מציאותו הפך להיות מציאות אחד וזכה והשיג את שלמטה ואת שלמעלה משום שהיה מקושר לאחד שלמעלה, למציאות של האמונה הפשוטה.

ובאמת, הלא זהו כל עיקר תפקידו של האדם בבריאה לגלות בעצמו ובבשרו את האלוהות בבחינת "מבשרי אחיך אלוהי ע"י שהוא מאמין בכל לבי ונפשי

שאין היסודים שלו יסודי עבר שאינם מילידים שוב דבר. אלא יש ויש להם תכלית נכבד עד למאד, תכלית גדולה כל כך, שכל תקון העולמות תלוי בהן ובאופן קבלתו ע"י בעל היסודים, כי כך נקרא שמו בעל היסודים, היינו, שהוא בעל יאדיו על יסודיו להביאם לתכלית הנרצה, לכוונם למעלה, לדיח נוחה לפני אדון הכל, כי בזמן שבית המקדש היה קיים, היה אדם עולה לירושלים, בא לו לעזרה, ומקריב קרבנו ומתכפר לו. עכשיו שאין בית המקדש קיים, אין לנו מוצא ולא כהן להקריב, אדם עצמו הוא מקריב הקודש, הוא מוצאנו, הוא עצמו קרבנו, והוא את עצמו מוכן ומטהר, יסודי טהרה, כתינוק שנולד מחדש נדמה.

וכמו שהקרבן הנרצה מבין הקרבנות, הוא העולה על מוקדה, שהוא כליל תקטר לו, שאין בו שום הנאה, לא הבעלים ולא הכהן המקריב אותה. כך גם הם היסודי של אהבה שאין להם לבעליהן שום הנאה, לא הנאה של שברון, ולא הנאה של פינוק אף לא הנאה של סיפוק עצמי, פשוט, עובד עליהן ואינו יודע אותן, את חשיבותי למעלה, אבל הוא משתעשע בהן ומחשב בהן חשבונות של עולם, אשר לעומת מה שהוא חייב לבורא, הרי הם רחמים גמורים של חסד איל כל היום.

וכיון שיכיר אדם והגיע למדרגה זו של תכלית הידועה שנדע שלא נדע, שיסודיו הביאוריו לכך, אלא שלא בעיניו, ושב עצמו כשור לעול וכחמור למשא, סוף הכבוד לבוא יצדקתי לתיאור, השייך מקרבהו אליו בחיבה

יתרה, ופירש חסותי עליו, עד שנכלל בו, כי נכלל במציאות האין אשר מלא כל הארץ כבודו, ובחיכל של מלך אין חסד שוב דבר, אוכל על שולחנו, שנתה מומיו ונהגה מזוין.

יהכל בשכר האמנה שמאמינים בו כי מאתו לא תצא הרעות והטוב, אלא האדם בעבודתו, הכובש בחירתו לטוב, הוא ממשיך לעצמו יסוד מציאות חיים, אשר ע"י גלגוליו והרפתקאותיו, הוא מגלה את הייבעל כרחק אתה ה"י אשר נפה באפי נשמת חיים, וממשיך לו החיות על כל נשימה ונשימה.

אני מקוה שאתה מבין על בשרך האמיר לעיל, ולכן אבקש ממך שלא תישבך באמצע הדרך, אלא להיפך צעד בן בעיני באמונה ובבטחון, אין העולם הפקר, ואף יסודיך גלויים לפניו, הוא יוצרם להיטיב לך בעבורם, וברגע שהם מגיעים לתכלית הם סרים מאליהם, אף לא רגע אחד יותר, כי הכל בחשבון דק ומדויק דקדוק עליון.

הדרך להגיע לכך, הוא להיות גלוי לפניו, ממילא הוא יודע את גוליוני וסתריני, כי הוא יוצרני ובוראני בכל זאת, עליו להיות לפניו, להיות את מציאותי האמיתית שאין לי שום דבר מעצמי, ולא נכסה על מומיני ופגומיני, נתחיל להיות אמיתיים, ואז נחיה באמת שלו באור פני מלך חיים, ונזכה לתקן כל הגלגלים ועד בכלל, ונזכה לאור של שבעת ימי בראשית, בבניין בית המקדש השלישי שהוא של אש של עבודת בני ישראל בבחנות עולה כליל תקטר, אכ"ר.

בידידות ואמנה ...

אמאריס קצריס צפ"י זכרי מו"ר הרא"ש e'le סכתבס הר"ר גז'יה סג' e'le א

וכל אשר נתן לי עשר אעשרנו לך (בראשית כ"ח כ') והסביר הרא"ש שלכאורה מה שייך שמה שיתן השי"ת ליעקב יחזור ויתן ויפריש מזה מעשר לה', הרי הכל שלו. אלא שהכונה היא שהאיש הישראלי צריך לעבוד את השי"ת מתוך ביטול גמור ומוחלט עד שהוא אין ואפס, וכל המצוות שהוא עושה וכל התורה שהוא לומד, הכל משמים ואין לו בזה שום חלק, כי גם המחשבה הדיבור והמעשה אם ה' לא יפעיל את כוחו של האדם בבחינת "ואתה מחיה את כולם" שהוא נותן לו חיות על כל נשימה ונשימה, אין לו לאדם כלום ולית ליה מגרמיה מאומה. ומה נשאר לו לאדם מכל הבחירה. שהרי סו"ס רוצה הקב"ה תהילה מקרוצי גושי חומר ויכול לבחור בטוב או ברע, אבל מכיון שכל כוחותיו ותנועותיו הוא שואב מהשי"ת כיצד יש לו בחירה. ואמנם הבחירה הוא שהוא משווע לה' וצועק לעזרתו ורק שהוא בוחר לדעת ולהבין שאמנם אין לו כלום מדיליה, זוהי הבחירה היחידה שנשארה לאדם לעבוד את ה' ולדעת כי אינו עובד אלא, ה' הוא העובד, זוהי הנקודה היחידה שיש לו לאדם ולא למלאכי מרום. אבל הצדיק אמת נותן להשי"ת גם את זה, כי גם בחירה זו ניתנת לו מהשמים. וזה מה שאמר יעקב "וכל אשר נתן לי" כל העבודה הזאת שאתה נותן לי ושאתה מזכה אותי שאהיה רבוק בך, גם את זה "עשר אעשרנו לך" גם את החלק הדק מן הדק הזה גם זה לא משלי, ואני מכיר ויודע שאני אפס והכל שלך.

ועד"ז פירש הצדיק בעל עבודת ישראל מקאזניץ זצ"ל "לך ה' הממלכה" מדוע לא כתוב המלוכה, אלא הכוונה שגם זה שאני יכול להמליך אותך על כל העולם, גם זה לך ולא מכוחי.

וישק יעקב לרחל (כ"ט י"א) והסביר הרא"ש על ענין הנשיקה שזה סוד עליון כי יעקב ראה את רחל שהיא כנוי לשכינה הקדושה, ויעקב לא עלה כלל על העתו כל ענין גופני כל שהוא, ובראותו אותה התבונן בשכינה והגיע לדרגות גבוהות מאד.

מדוע התרגז כל כך על רחל שבאה אליו בתחנוניה על בנים "ויתר אף יעקב ברחל". אמר הרא"ש כי יעקב רצה לעורר אצלה שלא תסמוך על בעלה אלא שתפנה לאביה שבשמים בתפילה ותחנונים כי אין לה אלא לצעוק לה'.

ידיעות מחיי החברותא:

- א. בכל יום חמישי בשעה 3 אחה"צ נוסעים להשתטח על קברות צדיקים, רוציאה מרח' הטיובים. פרטים אצל ר' דוד גולדשטיין טל: 050-281535.
  - ב. בכל מוצאי שבת קודש נוסעים לקבר דן בן יעקב להשתתף בסעודת מלוח מלכה. יוצאים כשעתיים אחרי זאת השבת מרח' יוסף הנשיא 5.
  - ג. בכל שבת מברכים או שבת שחל בו להיות ר"ח שובתים את השבת בחד באתרא קדישא מרח' פרטים והרשמה אצל משפ' טוקנינסקי טל: 6535774.
  - ד. כל יום יוצאים לשדה בשעה 7 בערב מביתו של הרא"ש שליט"א.
- מבקשים מכל אחד שישתתף לכל הפחות באחד הארועים המופיעים כאן

ההשמחה במעונם

- הר"ר שמעון שניצר ומשפ' להולדת הב'י
- הר"ר מנחם מלר ומשפ' להולדת הנכד
- הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' להולדת הנכדה
- הר"ר בנימין כץ ומשפ' להכנס בנו לעול המצוה
- הר"ר יוסף ארלנגר ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוה
- הר"ר אריה גפני ומשפ' לנשואי הבן

י"ד ע"י

מערבת החברותא

ע"י 3

טל 0275829688

ת"ד 5080

ירושלים 91050